

Peygamber Efendimizin (sallellahu aleyhi vesellem) Sahabeleri-örnek insanlar

Huzur-i Enver (Atba) 9 mart 2018'de Londra Beytül Futuh camiinde Cuma hutbesi verdi. Teşehhüd taavvuz ve fatiha suresinden sonra şöyle buyurdu:

Hz. Mesih-i Mevud (as) bir yerde, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in (sav) sahabelerinin fedakarlıkları, makam ve mertebeleri ve Yüce Allah'ın onlara lütuflarından bahsederek şöyle buyurur: Hz. Ebubekir (ra) bütün malını mülkünü Allah yolunda verdi ve kendisi battaniye giyinmişti ama Allah- Teala ona neler verdi; Onu bütün Arabistan'ın padişahı yaptı ve onun eliyle İslam'ı yeniden canlandırdı, mürted olmuş Arabistan'ın tekrar fethini müyesser kıldı ve hiçkimsenin tahmin edemeyeceği şeyleri verdi. Velhasıl onların doğruluk ve vefaları, ihlas ve bahtiyarlığı her Müslüman için örnektir. Sahabelerin hayatı öyle bir hayattı ki hiçbir peygamberin hayatında bunun bir örneği bulunmaz. Doğrusu şu ki insan, Allah'ın huzuruna, bütün arzu ve amaçlarından ayrılarak gelmedikçe hiçbir şey elde edemez, bilakis kendine zarar verir. Fakat bütün nefsanî arzu ve gayelerini terkedip, boş el ve temiz kalp ile Allah'ın huzuruna gelirse Allah lütfeder ve yardım eder, ancak şart şudur ki insan ölmeye razı olmalı ve O'nun yolunda aşığılanmak ve ölüm karşısında, ne mutlu bana diyen olmalıdır.

Bakınız! Dünya fani bir şeydir, hiç kimse burada ilelebet kalmaz. Fakat onun tadı da ancak onu Allah için terk edenlere nasip olur. İşte bundan dolayıdır ki kim Allah'ın dostu olursa, Allah onun dünyada kabul edilmesini sağlar. Bu kabuliyet için dünyadar insanlar, bir şekilde kendilerine konuşma fırsatı verilsin, yahut saygın bir makam, yahut yüksek mevkide bir koltuk verilsin ve ismi koltuk sahipleri arasında geçsin diye binlerce çaba sarfeder. Kısacası bütün dünyevi saygınlıklar, kalplerde yücelik ve kabuliyet ancak ve ancak Allah için her şeyi terk eden, kaybetmeye âmade olan, sadece âmade değil bilakis terk edenlere verilir. Sözün özü Yüce Allah'ın hatırı için kaybedenlere her şey verilir.

Dünyevi hükümdarlar için azıcık bir kayba uğrayanlara bunun mükafatı verilir, peki Allah için kaybedenlere mükafat verilmeyecek mi? İnsan, Allah yolunda verdiği kat kat fazlasını almadıkça ölmez. Yüce Allah hiç kimseye borçlu kalmaz fakat ne yazık ki buna inanan ve bunun hakikatine vakıf olan çok az insan vardır. Doğruluk, vefa ve ihlas gösteren sahabelerin örneği öyle şanlı görünür ki insan şaşır kalır. Hz. Resulullah'ın (sav) manevi kuvveti, onların sadece muhabbetlerinin yönünü değiştirmekle kalmadı, hatta sevginin mertebesini öyle bir noktaya ulaştırdı ki onun bir benzeri daha önce dünyada görülmezdi. Sahabeler bütün nefsanî arzularından arınmış idiler. Kalpleri temiz olarak, Allah'a ihlaslı olarak, sadece ve sadece Allah'ın rızasını elde etmek için hayatlarını geçiren insanlardı. Ve durum bu olunca Allah-u Teala da mükafatlandırır ve sınırsız bir şekilde mükafatlandırır, işte sahabelerin hayatında gördüğümüz budur.

Huzur-i Enver şöyle dedi: Sahabelerin kendi nefislerini nasıl Allah'a tabi kıldıklarına, ne örnek sergilediklerine dair bazı sahabelerin örneklerini sunayım. Hz. Ubad bin Beşer (ra) ensardan olan bir sahabedir. Daha gençliğinde, yaklaşık 35 yaşında iken kendisine şehitlik nasip oldu. Onun ibadet edişi ve Kuran okuyuşu ile ilgili bir olayı anlatarak Hz. Aişe (ra) şöyle buyurur: Bir gece Hz. Resulullah (sav) teheccüd vaktinde kalktı, camiden Kuran sesi geliyordu. Peygamber Efendimiz (sav), bu Ubad'ın sesi mi? Buyurdu. Hz. Aişe (ra) onun sesine benziyor, diye arzetti. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav), Ey Allah'ım! Ubad'a rahmet et, diye dua etti. Gecelerini Kuran okuyarak geçirip Hz. Resulullah'ın (sav) doğrudan duasına nail olan bu insanlar ne şanslıydılar. Gördüğü bir rüyadan dolayı şehitlik mertebesine ereceğine dair Hz. Ubad'ın (ra) kesin inancı vardı. Nitekim Yemame savaşında rüyası gerçekleşti ve kahramanca savaşarak şehitlik mertebesine erdi.

Bir diğer sahabe Haram bin Milhan (ra) insanlara Kuran öğretmek, fakirlere ve Ashab-ı Suffe'ye hizmet etmekte önde gelen biriydi. Beni Amir kabilesinden bir delege, Hz. Resulullah'a (sav), İslam'ı öğrenmemiz ve insanlarımızın Müslüman olması için bize tebliğ maksadıyla birkaç kişi gönderin, diye ricada bulduklarında, Peygamber Efendimiz (sav) Haram bin Milhan'ı (ra) başkan yaparak Beni Amir'e bir delege gönderdi. Delege oraya ulaştığında Hz. Ubad bin Milhan (ra) bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendi ve yanındakilere dedi ki, tedbirli olmak ve oraya hep birlikte gitmemek lazım. Bu yüzden siz burada bekleyin, ben bir kişi ile birlikte gideyim, eğer onlar bize iyi davranırsa siz de gelin, yok eğer onlar bize zarar verirse siz duruma göre karar verin. Ubad bin Milhan ve yanındaki onlara yaklaşınca Beni Amir'in reisi bir adamına işaret etti, o da arkadan Ubad bin Milhan'a (ra) mızrak ile saldırdı ve onun boynundan kan fışkırdı. Ubad bin Milhan (ra) kendi kanını eline alarak, "Kabe'nin Rabbine yemin ederim ki ben başarıya ulaştım," dedi. Ve onun yanındaki de şehit edildi. Daha sonra da resmen saldırıya geçerek diğer yetmiş kişi de şehit edildi. O sahabeler kandırılarak zalimce şehit edilirken şöyle dua ettiler: Ey Allah! Bizim bu fedakarlığımızı kabul buyur ve bizim durumumuzu Hz. Resulullah'a (sav) bildir. Nitekim Hz. Cebrail (as) onların durumu ve şehit oldukları haberini Peygamber Efendimize (sav) ilettiler. Hz. Resulullah (sav) sahabelere, onların hepsinin şehit edildiğini haber verdi. Onların şehit

edilişı Peygamber Efendimizi (sav) o kadar üzdü ki otuz gün boyunca, “Allah’ım! Onlar arasında bu zulmü işleyenleri bizzat Sen yakala,” diye o kabileler aleyhinde dua etti.

Hiz. Mesih-i Mevud (as) bu aşk ve sevgi ve din için azimüşşan fedakarlıktan bahsederek şöyle buyurur: Muhabbet öyle bir şeydir ki herşeyi yaptırır. Bir şahıs birisine aşık olduğunda maşuku için yapmadığını bırakmaz. Ashab-ı Kiram rıdvanullahi aleyhim ecmain’in durumuna bakın. Mekke’de onlara ne kadar eziyet edildi, onlardan bazıı yakalandı ve türlü türlü eziyetler ve işkencelere maruz kaldı. Erkekler hadi neyse, bazı Müslüman kadınlara o kadar şiddet uygulandı ki onları düşünmekle bile beden titremeye başlar. Eğer onlar Mekkelilerle birlik olsaydı şüphesiz çok saygı görürlerdi, çünkü onlar Mekkelilerin kardeşleri idiler. Fakat onca musibet ve zorlukların tufanında bile onları hak üzerinde sabit tutan ne idi. İşte o, hak sevgisi sebebiyle onların göğüslerinden fıskıran lezzet ve mutluluğun pınarıydı. Yüce Allah tarafından bahşedilen bu lezzetten sonra, o sahabenin “ben Kabe’nin Rabbini buldum” dediği gibi, bir böcek gibi ezilerek öldürülmeye razı olunur. Mümine en ağır sıkıntılar bile kolay gelir. Doğrusunu söylemek gerekirse müminin alameti de ancak budur ki o öldürülmeye hazır bekler. Aynı şekilde birisine, ya Hıristiyan olacaksın ya da öldürüleceksin, dendiğinde onun nefsinden çıkan sese bakmak lazım; Acaba o ölmek için boynunu mu uzatıyor yoksa Hıristiyan olmayı mı tercih ediyor. Eğer o ölümü tercih ederse gerçek mümindir, yoksa kafir. Velhasıl mümnlerin başına gelen sıkıntıların içinde bir lezzet olur. Düşünün ki eğer o sıkıntılarda lezzet olmasaydı peygamberler o sıkıntılara uzun zaman nasıl katlanırlardı.

Huzur-i Enver şöyle dedi: Hiz. Resulü Allah’ın (sav) manevi etki gücü, sahabelere öyle bir ruh üflemişti ki ölürken bile, “ Kabe’nin Rabbine andolsun ki biz başardık, biz Rabbimizi bulduk,” derlerdi. Bunlar salih ameller yapan insanlardı, onlara zulmedildiğinde o zulüm için fedakarlık yaparlardı, kendileri zalim olmazdı. Bugünlerde ortaya çıkan ve biz şehit olduk, yahut şehit olacağız ve cennete gideceğiz diyen gruplar gibi değildi o insanlar. Onlar zulme karşı savaşınlardı, zulüm yayanlar değil.

Hiz. Abdullah bin Amr, Uhud savaşında şehit olan, ensardan bir sahabe idi. Bir rüya yahut Allah tarafından bir ilhama dayanarak, bu savaşta herkesten önce şehit olacağına dair onun kesin inancı vardı. Nitekim öyle de oldu. Hiz. Abdullah’ın (ra) şehit oluşu ve fedakarlığını Allah-u Teala’nın nasıl mükafatlandığı şöyle rivayet edilir: Hiz. Resulü Allah (sav) hiz. Abdullah’ın oğlunu üzüntülü görünce şöyle buyurdu: Şehit olduktan sonra Allah-u Teala senin babanı karşısına oturttu ve “Benden ne istersen dile, vereceğim,” buyurdu. Hiz. Abdullah Rabbine arz etti: Ey Rabbim! Ben kulluğun hakkını veremedim, hangi yüzle Senden bir şey isteyeyim. Senin rahmetin ve lütfun bana bunu nasip etti. Ey Rabbim! Benim arzumu soruyorsan arzum şudur: Beni tekrar dünyaya gönder ki ben yeniden Senin Peygamberinle birlik olup düşmana karşı koyayım ve tekrar şehit olup geleyim. Allah-u Teala şöyle buyurdu: Ölüm verdiğim birisinin artık dünyaya dönemeyeceğine önceden karar vermiş bulunuyorum, bu yüzden bu arzun gerçekleşemez.

Velhasıl bu insanlar imanda ve yakinde (kesin inançta) ilerlemişlerdi. Herhangi bir sahabeyi inceleyin; İhlas, vefa ve Allah için canını sunmaya her zaman hazır idiler. Hz. Ebu Talha Ensari'ye de Uhud savaşında Hz. Resulü Allah'a (sav) kalkan olmak nasip oldu.

Hz. Mesih-i Mevud (as) şöyle buyurur: Allah tarafından bildirilen ne ise o mutlaka olur, sebepler hiçbir şey değildirler. Allah-u Teala buyurur ki, Benim yolumda yürüyecekseniz, "murağamen kesiren" (gidilecek çok yer) bulacaksınız. Dürüst niyet ile adım atanın Allah yanında olur, hatta insan hasta olsa onun hastalığını giderir. Ashab-ı Kiramın örneğine bakın. Doğrusu Ashab-ı Kiram'ın misali peygamberlerin misalidir. Allah ameli sever, o sahabeler keçiler gibi canlarını verdiler. Kuran-ı Kerim'den anlaşıldığına göre havarilerin İsa'nın (as) doğruluğu hakkında şüphesi vardı, bu yüzden onlar sofraya istediler ve dediler ki "nağlem en kad saddaktena" (bize gökten sofraya indirilsin) ta ki senin doğru mu yalancı mı olduğunu bilelim. Bundan anlaşılıyor ki sofranın indirilişinden önce onların durumu "nağlem" (bilmekteyiz) durumu deyildi. Ashab-ı Kiram ise, nasıl rahatlıktan uzak bir hayat geçirdiler, onun hiçbir örneği yoktur. Ashab-ı Kiram'ın grubu, kıymet verilmeye ve taklit edilmeye değer, şaşılacak bir grup idi. Onların kalbi yakın (kesin inanç) ile dolmuştu. Yakın olunca yavaş yavaş önce kalbi mal vermeyi ister sonra daha da ilerleyince yakın sahibi Allah için canını vermeye de hazır olur. O yakın (kesin inanç) bile Hz. Resulü Allah'ın (sav) manevi etki gücü sayesinde devamlı artmaktaydı. Bu sahabelerin gündelik işleri bile peygamber aşkının acaip manzaralarını gösterirdi. Bir fırsat olsa da sevgimizi göstersek diye çabalarlardı.

Huzur-i Enver şöyle buyurdu: İşte bu sahabeler, ilerleye ilerleye son makama vardılar. Hz. Mesih-i Mevud (as) buyurur ki, ashab-ı kiram dünyanın asla bulamadığını buldu ve hiç kimsenin görmediğini gördü. Ashab-ı Kiramın dönemine bakılırsa onlar çok dürüst ve gösterişten uzak idiler. Kelam-ı İlahî'nin nuru ile aydınlanmış ve nefsanî zaafıların pasından arınmış idiler. Onlar, "Kad eflaha men zekkeha" (nefsini arındıran kurtuluşa erdi) ayetinin gerçek göstergesi idiler. Sahabeler o kadar sadakat gösterdiler ki sadece putperestlik ve mahluk perestlikten yüz çevirmekle kalmayıp onların içinden dünya hevesi de yok oldu ve onlar Allah'ı görmeye başladılar. Onlar son derece itaat ile Allah yolunda öyle feda olmuşlardı ki sanki onların her biri İbrahim idi. Hz. Resulü Allah (sav) bir beden, sahabeler de onun uzuvları idiler. Allah-u Teala bize doğru bir şekilde ashab-ı kiramın makamını tanımayı nasip etsin ve onların örnekleri üzerinde hareket ederek islas ve vefamızı artırmaya muvaffak kılsın. Amin.

Kaynak: <https://www.alislam.org/friday-sermon/2018-03-09.html>